

HITTANRA? DE MIÉRT? MIRE JÓ AZ? VAN ÉRTELME?

KEDVES SZÜLŐ!

Megfogalmazódott már Önben a kérdés, hogy erkölcsstanra vagy hittanra járassa gyermekét? De ha eddig még nem is gondolt volna erre a kérdésre úgy, mint egy nagy horderejű döntésre, akkor most engedje meg, hogy három olyan nézőpontból világítsunk rá eme kérdésre, melyek láthatóvá teszik ennek súlyát!

Ha nem akar választani, majd más eldönti Ön helyett! De tulajdonképpen az is az Ön döntése. Ne engedje, hogy más döntsön gyermeke sorsa fölött! Mivel gyermeke Önre van bízva, Öné a felelősség!

1. NÉZŐPONT: A VILÁGNÉZET FONTOSSÁGA

Minden embernek van egy világnézete. Ha nem is gondoljuk meg tudatosan, mégis kialakítunk magunkban egy képet a világról, és ebben a képben helyezünk el minden velünk történő eseményt.

Minden világnézet sajátja, hogy választ ad az élet öt nagy kérdésére, melyek mintegy keretbe foglalják életünk kisebb kérdéseit: 1. Honnan

van ez a világ, amely körülvesz engem? 2. Ki vagyok én mint ember? 3. Miért van a világban annyi szegénység, igazságtalanság, fájdalom? Sok minden miért nem olyan, mint amilyennek lennie kellene? 4. Mi a megoldás? 5. Mit tartogat a jövő? Ezekre a kérdésekre az Ön gyermeke is keresi a válaszokat. Azt akarja, hogy gyermeke a reklámok özönéből, filmekből, vagy a ma divatos, vallási keverékekből kapja meg a válaszokat élete legfontosabb kérdéseire? Ha nem, fontos tudatosan foglalkoznia ezzel a kérdéssel! Hiszen az, hogy gyermeke milyen válaszokat ad majd ezekre a kérdésekre, meghatározza az egész életét: szüleihez való viszonyát, kapcsolatait, életcéljait stb. Önnek mint szülőnek tudnia kell, hogy bár sokféle világnézet létezik, közülük csak egyetlen a helyes! Persze joggal kérdezheti, hogy miért éppen a keresztyén világnézet az egyetlen helyes. Ahelyett azonban, hogy kimerítően kifejtenénk erre a kérdésre válaszunkat, csupán egy különbségtételre szeretnénk felhívni a figyelmét: nem azt várjuk Öntől, hogy feltétlenül erőltesse gyermekére a keresztyén világnézetet. Hanem bátorítjuk, hogy adja meg gyermekének azt a lehetőséget, hogy a hittanórák során megismerkedhessen a keresztyén világnézettel!

*Jézus Krisztus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam”
(János evangéliuma 14. rész 6. vers).*

2. NÉZŐPONT: AZ ERKÖLCSTAN ALAPJAINAK MEGÉRTÉSE

Ma az a téves elképzelés él a köztudatban, hogy „az életéről nem tartozom elszámolással

senkinek!“. Ennek a véleménynek a háttérében az a felfogás áll, mely még az erkölcsstan (nem a hit- és erkölcsstan!) órák tananyagának is az alapja: az ember szabad és független lény. Ezt nevezzük liberális etikának vagy erkölcsstannak. A liberális erkölcsstan szerint a jövő nem tartogat felelősségre vonást. Az emberi élet végén nem lesz elszámolás, ugyanis ez ellenkező a szabadság elvével.

Abból, ha elvetjük a végső felelősségre vonás gondolatát, és tagadjuk, hogy egyszer számot kellene adnunk Istennek, logikusan következik a jól ismert életfelfogás: bárhogyan élhetünk. Fel kell ismernünk azonban, hogy ez egy önző, rövid távon gondolkodó, majdhogynem élvhajász életet élő társadalmat eredményez! Vajon nem ez a hozzáállás a gyökere sok problémának, amellyel Magyarországon is szembesülünk ma?

Nem ezért voltunk-e egészen a közelmúltig „következmények nélküli ország”? Vajon nem kellene új alapokra helyezni a következő nemzedék életét? Vagy inkább hagyjuk, hogy tovább sodródjanak a lejtőn, melynek a vége összeomlás?

„Hiszen mindnyájan odaállunk majd Isten ítélőszéke elé ... mindegyikünk maga fog számot adni magáról Istennek”

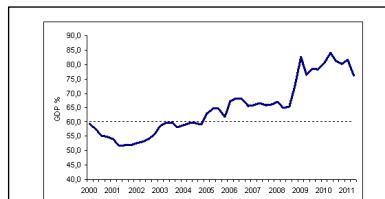
(Pál apostol Rómaiakhoz írt levele
14. részének 10–12-es verseiből).

A keresztyén világnézet szerint azonban lesz felelősségre vonás. Minden embernek meg kell majd állnia Isten ítélőszéke előtt! Nem élhetünk bárhogyan. Nem vagyunk teljesen független és szabad lények, hanem Isten teremtményei vagyunk, akiknek nem a korlátlan szabadság ad boldogságot, hanem maga Isten. A felvilágosodás óta az ember úgy akar boldog lenni, hogy megpróbál minél jobban eltávolodni Istentől, és a lehető legnagyobb szabadságban élni, de mindhiába. Vajon nincs végre itt az ideje, hogy belássuk: a felvilágosodás egy nagy zsákutca?! Mennyi embert engedünk még a depresszióknak és az öngyilkosságnak áldozatul esni? A kérdést így is feltehetnénk: Kit dobunk még oda a depresszióknak és az öngyilkosságnak? A saját gyermekünket? Ezért rendkívül fontos, hogy a keresztyén hit- és erkölcstant mélyen gyermekeink szívébe vessük!

3. NÉZŐPONT: A GAZDASÁGI HELYZET
Talán első pillantásra szokatlanak tűnik, hogy a keresztyénség összefüggésbe hozható egy adott ország gazdasági helyzetével. Max Weber, német közgazdász és szociológus a 19. és 20. sz. fordulóján élt. Nem

vallotta magát keresztyénnek, ám *A protestáns etika és a kapitalizmus szelleme* c. művében mégis rámutat arra, hogy a protestáns életfelfogás két eleme: a szorgalmas munkavégzés és az önmegtartó életvitel indította el a tőkefelhalmozást, mely tulajdonképpen a modern piacgazdaság kezdetét jelentette.

A keresztyén életfelfogás szerint ugyanis minden munkatevékenység hivatás. Vagyis minden munkatevékenységre úgy szabad és kell is tekintenünk, mint az azt végző személy élethivatására. A keresztyének számára egy hívő cipész is Isten uralmát képviseli a szakmájában, és Isten dicsőségére munkálkodik. Ugyanakkor a keresztyén hozzáállás szerint szorgalmasan kell dolgoznunk, és nem csak addig, amíg a főnök látja. Továbbá becsületesen kell dolgoznunk, azaz a lehető legjobbat kell nyújtanunk. A munkavégzés célja az, hogy tisztességesen megéljünk, Istent képviseljünk, és az Ő dicsőségére munkálkodjunk. Ugyanakkor az sem közömbös, hogy hogyan bánunk a munkánk eredményeképpen előállt javakkal. Ugyanis, ha az ember az egész életét istentiszteletként fogja föl, önmegtartóztató életet fog élni. Akkor az emberek nem a reklámokban felkínált élvezetek kielégítésére használnák fel javaikat, hanem bölcs sáfárokként gazdálkodnának, és érzékenyebbek lennének a szenvedők szükségéi iránt. Ugyanis ha szorgalmas munkával és Isten áldásaként

gyarapodnak anyagi értelemben, és javaikat nem élvezetekre költik, akkor növekvő megtakarításukat befektethetik. Ez pedig a gazdaság fellendülését eredményezi. Vajon nem erre van szükség Magyarországon is? Vajon nem kellene egy erős középréteg, amely vállalkozásokat indít? Bármennyire furcsának tűnik is a válasz arra a kérdésre, hogy mi kell a mai magyar gazdaság javulásához, mégis igaz: protestáns erkölcsiség mindenütt, a munkahelyeken, a vállalkozásokban, az egyetemeken és az iskolákban!

Bár manapság mindent aszerint vizsgálunk, hogy mennyi hasznot hoz nekünk, most nem erről van szó. Nem azt mondjuk, hogy a hittanórák közvetlen anyagi haszonnal járnak majd, de azt igen, hogy Istennel élve békés, megelégedett, kiegyensúlyozott, hálátelt, örömteli életet élhet, tisztességes megélhetéssel. Nem erre van szüksége gyermekének is?

Végül kérjük, hogy a fenti három, talán új nézőpont, ill. a fent ismertetett, nagyobb összefüggések figyelembe vételével hozza meg saját és gyermeke életének egyik legfontosabb döntését!

Magyar Református Presbiteri Szövetség